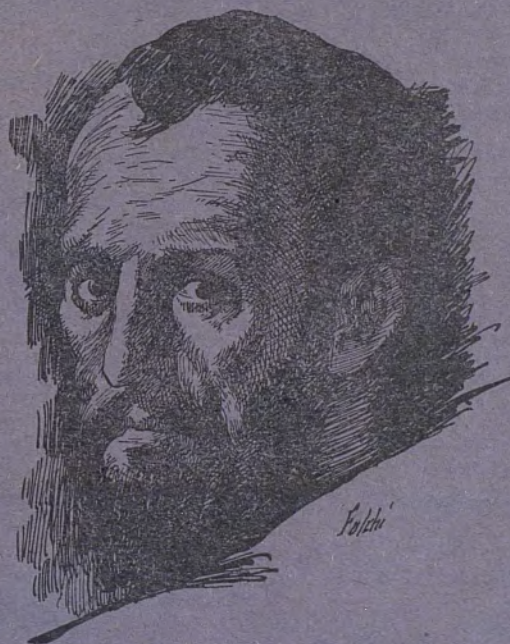


Valencia 1935

Ribalta

revista valenciana d'art



Agost 1935

7

45.193



Papereria BOTELLA

C. Periodiste AZZATI, 4 - VALENCIA

Papers de tota marca pera treballs artístics
Colors a l'acuarèla, òli, gomachuç, etc. de varies marques
Diversitat d'objectes de dibuix - Bastidors, etc. etc.

Targetes Postals d'obres d'artistes valencians contemporanis

Edicions "Ríbalta"



- 1.^a Serie, pintors, 10 obres de J. Segrelles
- 2.^a » » » » de R. Sanchis Yago
- 3.^a » » » » de BENLLIURE, PINAZO, CADREJA
- 4.^a » » » » de J. Bellver Delmás
- 5.^a » Escultors Varios
- 6.^a » Escultors i pintors Varios

FOTOGRABATS

E. Vilaseca

Alboraya, 18 -Telef. 12335
VALENCIA

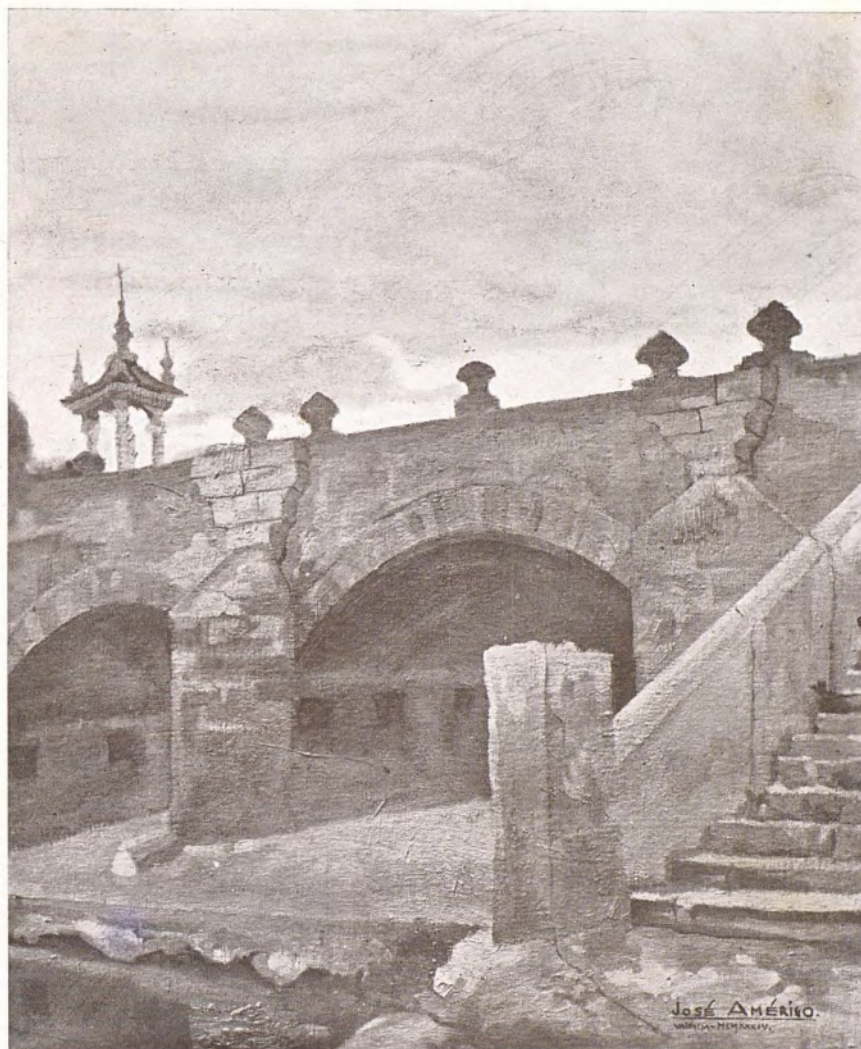
Artistes

compreu els vòstres objectes per a dibuix i
pintura en casa Nicolás.-R. ROCA RODILLA

Zaragoza, 18

VALENCIA

Quadro de Américo



III Exposició General Valenciana de Belles Arts

Quan els Pòbles agudisen l'atenció i l'interés en la procura de la exaltació de les seues característiques racials, estan en la drecera de les pròpies surmontades valoracions històriques.

La del'Art és en els Pòbles la característica que, pregonament, pòt ser millor, els determina i en València persistix entre els daltabaixs dels temps i els aconteiximents polítics, la línia ar-



Quadro de G. de los Santos.

tística, clamant la determinació efectiva. I ara, en la manifestació d'art de la Universitat es connòtala existència eficient artística, es refèrma la efectivitat històrica i se irradia una clara esperança.

Diguérem nosatros que estes demostracions de cultura que son les exposicions d'art son l'índex connotador de la civilització d'un poble.

En Valencia es precisa una agremiació de tots els seus artistes per al noble intercanvi de idees, per a justa emulació de projectes i aconseguint de la major eficàcia en los múltiples aspectes econòmics ineludibles.

Ací, donades la tradició i el volum de la economia artística, els artistes necessiten i devien tindre un «Palau de l'Art de Valencia» aon fer efectius els afanys i múltiples interesos pròpis; salons de permanents exposicions d'òbres a l'abast dels compatricis i del estrangers en un profit i en una honor ininterrompuda de tots i de Valencia.

Son els artistes els primers que han de sentir estes necessitats i curar d'elles ab una tesó inestroncable.

Son ells ab un bon enteniment i mutua cordialitat que l'han de procurar i aconseguir, i, clar, son els ciutadans per l'intermig de les Corporacions públiques, que han de ser el decisiu adjutori. I tots ab constància, i tots ab fermea en el treball i ab un desinterés interesadíssim i interesantíssim.

Un día es va intentar i anaven be les còses. Si ara la constància fora mes... constància.

En la organització d'esta exposició ha evidenciat la necessitat que exposem. Multitud d'òbres que no han pogut ser exposades i mes atres que no han pogut ser sollicitades sixquera. Propaganda d'hòra darrera i nula en el reste de la península i fòra. Meçquindat o nulitat d'aportacions econòmiques i el depriement accelerament d'organització que fea possible, facilment, llaugerees, equivocacions i omisions lamentables.

Així, és clar, no és possible esmenar defectes anteriors ni superar bondats advertides.

Artistes, valencians, autoritats que sou per a uns i atres, a rodejar el Certam valencià d'art, del major prestigi per que'l juí i el profit necessaris que ara no l'veuen, vinguen a valorar el moment actual per a l'història.



Escultura de Mateu



Quadros de Albarranch.



Quadro de Porcar.

Cal per tot, en este mes mateix de la clausura de la d'enguany, començar la preparació de la de 1936. Nomenar comissions per als diferents afers i omplir-se d'optimisme que fecunde les activitats.

La aportació d'enguany dels artistes ha estat ponderada i com a mostra suficient simptomàtica de lo que podria ser este Certam. Els noms dels Benlliure, Benedito, Usabal, Brell... que ja prestigien un passat i els de la encara joventut de Tusset, Mongrell, Vicent, Navarro... i els de la estricta joventut que ve ab daler prestigiós, Mateu, Ortells, Marco, els Ballesters, de los Santos, Ramon, Soler, Roch i tants d'atres çohonesten ab la realitat les nostres consideracions. Clar que hi manquen molts noms al Certam; pero és que hi manquen



també llòc i el llansarse la temor, o superarla, dels defectes de principi en el que encara estem.

Escultura de
Mora Cirugeda.



ESCULTURA

Sentit de presència tenen les obres de Borràs, Ortells, Carmelo Vicent, Navarro, Marco, Bargues i les tres de Benlliure. Particularisme expressiu en cada un, de personalitats que tenen obra extensa i densa valoradíssima. Deuen durla. La joventut ho agrairà i s'estimularà.

Mateu, s'afiança ab el marbre «Aurora» Nooble composició i eixecució agota i sòbria en el detall. Es un clàssic. Rafael Rubio ab «El meu nen» perdura en la tècnica fina i raonada del depurament del detall que a vòltes perjudica a la vigor. Ballester Besalduch, experimentat en la talla en fusta, tan valencià, es pondera en esta «De la Fòn» i Vilaseca, un dels jóvens escultors que mes val, «Fuenteovejuna», talla ja coneguda, del concurs del centenar de Lope de Vega, ben tallada i rarament policromada, en vius tóns.

Un nu de solitacions modernes de Toran. Deu rectificar la cama esquerra i es supervalorarà.

L'inquiet Mòra; figura construïda, un pòc

íngrata a la armonía visual. El peu forçat de «lo modern» podria ser un amanerament...

En Virgili Sanchis la tècnica supera tot; acás en Panach també hi escauria una recomanació al sentiment prèvi. De la Srta. Torrent podem bantarsen puix apòrta sentits de finura a lo escultòric. El «Retrat que expòsa ho diu. Coret, podria donarnos un important escultor si puguera asovintejar mes el model·lar. Deuria ser. Bolinches Maiques, en asanonar la joventut completarà ses innegables facultats. El retrat de sa mare te mes calitat que el «Bouer»

Estes referències de Llabata, alvancen un bon juí i cal insistir i estudiar. «Mística» nos ha plagut.

Motiu d'empenta en Aragonés es la seua «Ninfa» accelerada visiblement. Dificultats de construcció superades i voluntariós dibuix; és obra que no han sabut vore be.

Te Hervás un retrat i esta figureta ben vista i modelada. Un escultor en potència.

La «Lluita lliure» de Hidalgo, mòstra les condicions que te d'audacia i que en vindre

l'hora de la tècnica en reflexió tonificarà. Així Claudi Martíneç en el retrat de Bonet, realitzat ab un desenfadat ànim per a la plàstica.

La «Valenciana» de Gimeno és un bronze de sobrietat tècnica estimable. Un escultor. Amadeu Ruiç ha irrompit admirablement en un «Retrat» acabadíssim.

Ja 'l sabem a Benedito ben situat en la seua directriu que ara referma. I a Olcina, be l'any anterior i ara en esta «Soletat» igual, que presenta. Avant.

Laborda, du un «Nen grèc» que és difícil com la «Vènus» de Soriano. Martínez Solaz, un «Arquer» de recòrts clàssics i decoratiu, en relleu gran.

Ernest Marco, munta en arrests juveníols i este «Bust» que presenta nos fa detindre l'atenció.

Nosaltros havem enviat una «tèsta de vell» en l'asim i la sinceritat de reprendre el ritme romàntic.

LA PINTURA

També podem dir que és la ponderació el tò general de esta Secció i en la que als nòms que havem citat hi ha que agregarne d'atres que han acudit al Certam.

De mes de cent òbres cònsa esta secció, ben repartides, i, encara que hi manquen mols nòms, estan representades distintes tendències pictòriques.

A l'estimat Benlliure se li ha reservat un departament.

Son vint i dos les òbres aportades del mestre, desde la que com «El refectòri d'Asis» i «El canta histories» signen les lluntones épques del segle passat en Italia, fins a les darreres de paisages d'Albarraci i d'Alacuás el «Bou de fòc» i «Pila d'Esglesia» denòten un Benlliure company dels deixebles jovers. Aci els apunts o estudis prèvis de «La Vissió del Colosèu» i la del «Carnaval romá»; Els interiors apenombrats que tant be entona el pin-



Escultura de Hidalgo.



Quadro de Bovi

tor. Les figures de vellets que Benlliure dibuixa auradament. La pintura amable, com l'hòme, i la obsessió del seu art, que atravesa a l'artista.

Despres tindrem que citar Peris Brell ab els dos «Bodegons» inimitables; tò de metalls i atre de plomes d'aus.

La directriu de retrats i composició signa Daniel Sabaté en «Son perfectes quan dòrmen» tema anecdòtic, composició afortunada, reminiscències giorgionesques en el nùet femení ben dibuixat i restant el color en darrer llò. Hi haurá d'insistir per a completarse a pòc que se ho propòse, en el empast del color.

Signa també Antoni Bisquert en «Sofía i Clara» de simplicíssima composició euritmisa-da, color convencional, la part superior mes estimable; hi manca varietat en els ròstres.

El dibuix adolix de desencaix i es una llá-tima en la orientació de Bisquert. Esta millor en el «Bodegó», decidit de color.

De Lluís Blesa, escapat fa anys a Madrid. anotem uns bons fragments de pintura encara que sense unitat.

Una clara nòta de Maria Sorolla nos retrau

a son pare ab selecció moderna fina, quasi decorativa.

De Bellver Delnás, un «Retrat de son pare» ben dibuixat sus el fons del llènç de raçat enèrgic, de profona psicologia i encertat paregut.

Ramon Stolz, nòm de tradició pictòrica valenciana te un «Estudi», nuet femení perfectè de dibuix com una acadèmia, ben compòst, pintat a contra llum, en difícil propòsta de llums.

Josèp Tarin, compòrta un dramatisme en la composició que s'ha d'acompanyar de la objectivitat tècnica per a no diluirse en la sola abstracció. En este quadro hi han detalls llau-gers. La figura está sentida i mancada de dibuix en les mans i cap. Ara que l'empeny es gran i les dificultats. De Santiago Dels registren un bòn retrat. De lo millor d'ell; color ben empastat i vigor en el dibuix.

Andreu Gòñi du un quadret d'escena de interior «El forn» que és un equilibrat en cèrt de pintura; figures ben dibuixades i entonades.

L'experimentat Boví Bernardo, un retrat de senyora on la pintura asonada en l'enpastament acieniat mòstra la ma i el cervell ductius.

Una aportació important és la de García Carrilero el quadro «Senyoretas del conjunt»



Quadro de Nogales.

el volum de la activitat esmerçada per el nòs-dibuixada; hi manca l'haver tret la cama esquerra que sembla interrompida per el paraban. Del color pensa l'espectador que està empastat dels residus de la paleta, brut, sense la nitidia de la carn tèrsa. A mes, nosatros no haverem intentat composició semblant de innegable aspecte inelegant que ha mediatísat el volum de la activitat esmerçada per el nòstre animós pintor valenciá. També la elecció i disposició de la composició en un quadro, signa a un artiste. I nòtes que no diem el asunt, si no la composició.

Surmontant la exposició i altificantla, el quadro del pintor Benedito «Pomes» que a tots nos ha sabut a pòc.

Pensem que els mestres havien de dur major cantitat de pintura perque se tene nansies de allixonament en la joventut. Es un quadret d' una fòrça tècnica formidable.

White, s'ha atrevit en la figura de «Filiber-to» que és un inici que haurá de superar, i eixe camí porta.

Lo pròpi devem dir de Renan en «Junt al mar».



Quadro de Díaz Foxá.



Quadro de Américo.

Nóva pintura expresionista; i en esta tendència anotem Josèp Nogales ab sa «Melodía» en grisos. Ben resòlta la mitat esquerra del quadro, mes valorada que la figura. No obstant nos plau esta, en la entonació austera, sentida.

Atre és G. de los Santos, temperament equilibrat, amplia cultura, que armonisa envers un retrat de senyora. Desdibuixa asovintment i esta ma esquerra i este coll ho diuen.

Armando Ramon, en canvi el veem fòrt de dibuix i ab tal regust del color que sembla obra decorativa lo que presenta. El retrat i el bodegó son fins i virils a l'ensem.

Ab tendencia als clars i grisos, Estelles Barrtual es mòstra en el seu retrat de hierática composició, despetiva, que pensem en una equivocació d' Estelles, del que sabem en òbres millors.

Atre jove ab prestancia dins l'expresionisme d'ara és Enric Bonet. En lo retrat femení que presenta, és u dels mes grans empenys de la exposició. El tò bru de la vèsta de la que se destaca el marbre de les carns, està ben aconseguit. La composició, acás, té la culpa de cèrta despectivitat al contemplar. Convé quidarla.

En lo camí de la norma està ja l'Usabal. La seua persistència en lo puntillisme pot ser



Obra de Pérez Gil.

inductablement un academicisme estratificat. Perque Usabal, dibuixa. El seu quadro «Palmitos» és una sinfonía de color. Objectariem, no obstant, que manca varietat en els diversos ròstres de silueta agradable. El trobem mes fòrt en els retrats sobre tot en el de l'aristócrata. S'atrevien a pensar que si exiliar eixe mòdo de fer puntillístic nos donaria un pintor mes dens en la seua vigoria, en un empastament del color per la seua ma i no per el fenòmen físic de la distancia i la retina de l'espectador. De tots els mòdos, Usabal, és pròu fòrt, artísticament, per a destacarse original. Ell vorá.

El diapasó en el front dels jóvens, en la pintura actual en Valencia el dona Salvador Tuset. Definit en una equidistancia de modos i modes, empalma en la tradició i reseguix el seu temps.

El quadro que ací expòsa «Pentinantse» és una nòva mòstra del mòdul de l'art de Tuset: claritat, dibuix, sobrietat.

Bertomeu Mongrell, en els dos quadros fa la versió del mateix mòdel; motiu per a mos-

trar les seues apetències barròques de color que tant be expresen Mongrell.

Este «Alcalde» es u dels encèrts del pintor que és, així, mes pintor que res. Es un tò el de Mongrell dins la pintura valenciana que nos completa.

Dels jóvens que s'independisen de tutèles acadèmiques és Amérigo, que presenta «Carmina», quadro de clar dibuix, clara composició i clara tonalitat. Escapat de cromatisme detonants, fa, ara, una pintura de raons que practicada ab sinceritat el situará dignament.

El paisage, te reflexió i color.

Encara dins el tò de figura incloim a Diaz Foxá que en «Chiquet de l'hòrta» fixa unes clapes de color al damunt de la figura dins un tò de llum de sòl, tot realisat sincerament, honradament.



Quadro de Bonet.

El paisage mòstra mòstres en gradacions diverses sense destacar una detonancia, mes tampòc una fòrta personalitat.



Hi ha, des de'l paisage monotònic, perillósamen subjetiut de Cunyat, i en curs els de Farfan en el quasi menyspreu del natural, fins als de Albarranch vigorosos i objectius i els de Muñoz d'ampla pincellada i expresiu color.

Centrant les tendències está Remigi Soler ab pictòric enteniment per a elegir i fer. Tomás Fabregat dominant tècniques i en este bell paisage. Roch Minué, cor i seny obèrts per al paisage que capta sens cuqueries. Manaut Viglietti que concurreix ab dos paisages distints d'expressió i dels que nos plau mes «Màrgens del canal» per una mena ade sentiment que compòrta i per aon creem culminarà prestigiosament.

Hi ha també el prestigiut Porcar ab dos paisages d'una tècnica pròpia, opaca; visió sense protagonisme pero ab magistral construcció i en contrast plaent la pintura de Mellado Guinot, joyant i nòva, jovenívola.

Está Moreno en una de les seues visions de l'hòrta tan ponderades i Urios que está, sense preses, surmontant la perfecció en paisage. Pòns Arnau en «Despertar» és l'atildat artiste en lo centre d'una llar d'art.

Rodrigo, está ambientat en «Plaja» i Oscar Retter en sa pintura de tòns fins.

Peris Aragó és el sincer de sempre front al

natural. Ara Palacios escultor ha volgut pintar i ha realisat una afortunada nòta de color.

Angela Nebot, comença ab bon encèrt de color. De les «Flors de Romero Alonso s'haurà de parlar ab justa elògis. Igual podem dir de les d'Ortiz Gamundi ab blana pintura.

En Arlandis, reconeixem una virtualitat pictòrica. El bodegó de la Sta. Rodríguez nos plau encara que contrasta en este de Soler Alamar que és valent en sa simplicitat.

Tot un mestre es Ricard Verde i estos grisos i vèrts ho demòstren dins la vella experiència d'este profesor.

Gracia, és sempre independent, sojuçant el color en estos dos quadros, que presenta.

Novella, és fecund i es proposa dificultats innecesaries com en esta «Marina» de interpretació particular. Prima de color nos plauria mes el pintor en dirèctes sumisions al natural encara que passat per el pròpi sentiment.

En este «Panorama» de Tudela Perales pensem vore un pintor que diu sa pròpia paraula original que se valora.

Mellado Sanchis, presenta «L'hort de Juliá» de pintor sabut, destriant cada element, pero la llum esgroguida fa la sensació de llum de lluna.

Pintura flonja sembla la de Marced Furió



Quadro de Manaut Viglietti.



Quadro de Novella.



Escultura de Amadeu Ruig

dins la quidada entonació de les mases de color. Mes concreció hi escauria «La Sèrra de Espadà» de Angel Gil està realitzada ab gran empaque i el «Bodegó» de Latorre es d'un experimentat bò.

Casimir Escribá, és ja un paisagiste que es permet ensajar procediments i gèneros. Aci dos paisages de naturalea salvage realisats, diriem, acadèmicament. Creem que no estaria de menys el rastre del pincell evitant a mes, equiparacions litogràfiques perjudicials.

Al costat Teresa Pasqual tria l'anecdòtisme que termina en certa violència de vèrds i

Climent Mata, supervalora la Menció de l'any passat.

Cabrera Gisbert, té uns vèrds frescs i un bon empast general en el quadro d'Alcoy que agrada. Carmelo Roda, viu son paisage.

Aliaga Romagosa, aireja una escena antiga que té el just anecdòtisme ambientat de la pintura de caballet dels mestres immediats.

Vicent Sanchis destaca sa opció valenciana en este «Racó» ben interpretat. L'aportació de Martinez Cubells, franca és tribut cordial al Certam.

Marisa Pinazo, determina un ritme de personal interpretació que escapa de lo vulgar i realisa una pintura expressiva de tò juvenil.

ARQUITECTURA

En menor aportació no obstant es refermen els nostres valors i els Arquitectes senyors Liern ab el projecte d'un Asil de factura moderna, i Goerlich en la Estació d'autobusos; les Cases decamp de Llorç, les emotives de «Evocacions de la barraca» de Còrt; el «golf club» de Baeschlin com l'Hospital que firma Albert, signen esta Secció que es completa ab els projectes de Vicent Valls i Pau Soler.



Quadro de Daniel Sabater.

SECCIO PINTURA

Primeres medalles: Don Enric García Carrilero, don Joan Batiste Porcar i don Vicent Gómez Novella.

Segones medalles: Don Vicent Albarranch i don Santiago de Les Chornet.

Terceres medalles: Don Eduard Muñoz Orts, don Josèp Amérigo i Salazar, señor Farfán de los Godos, don Josèp Manáut Viglieti, don Pascual Roig Minué i don Tomás Fabregat.

Mencions honorífiques: Don Lluís Díaz Foxá, Na Paquita Rodríguez, don Francesc Mellado Guinot, don Joaquim Tudela, don Remigi Soler, don Francesc Soler, don Valentí Urios, don Andreu Goñi; don Armando Ramón i don Ramón Gutiérrez de los Santos.

SECCIO D' ESCULTURA

Primera medalla: Don Rafel Rubio Rosell.

Segones medalles: Don Lluís Mora Cirujeda i don Carmelo Vicent Suria.

Terceres medalles: Don Antoni Ballester Vilaseca, don Lluís Llavata Machinati, don Francesc Bolinches Mahiques i don Josèp Martínez Solaz.

Mencions honorífiques: Don Josèp María Bayarri, don Josèp María Hervás, don Josèp Aragonés Saborit i don Josèp Hidalgo Egido.

SECCIO ART DECORATIVA

Primeres medalles: Don Teófil García de

la Rosa i don Ricardo Boix Oviedo.

Segones medalles: Don Joan Pérez Gil i don Vicent Canet.

Terceres medalles: Don Manuel Fernández, don Jaume Scals Aracil, don Ramon Gutiérrez de los Santos i don Vicent Abad Alvarez.

Mencions honorífiques: Don Rafel Raga Montesinos, don Joan Pérez Tormo, don Francesc Caro Ferrando, don Josèp Campillo ximeno, «Pancho», don Francesc Peris Tamarit, i don Enric Giner Canet.

SECCIO DE GRABAT I DIBUIX

Primera medalla: Don Manuel Benet

Segones medalles: Don Ramón Gutiérrez de los Santos i don Tomás Fabregat.

Terceres medalles: Don Vicent Garcés Martí, don Francesc Climent Mata i don Josèp Gumbau.

SECCIO ARQUITECTURA

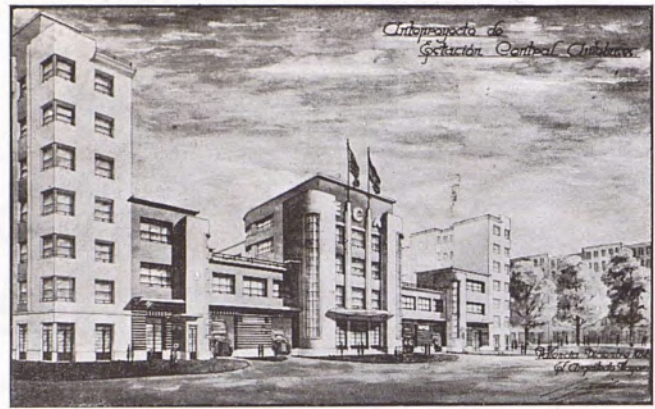
Primera medalla: Don Xavier Goerlich Lleó.

Segones medalles: Don Josèp Cort Botí i don Lluís Albert Ballesteros.

Terceres medalles: Don Ramón Liern Cebriá, don Alfredo Baeschlin i don Vicent Valls Gadea.



Quadro de Joan Bautista Porcar.



Obra de Goerlich.

DECORATIU

Esta Secció está prou nutrida en les direccions de linia i color com en plástica escultòrica.

En esta anotem la «Dança hindú» de Giner Canet molt ben tallada i els Ossos de Fernandez, molt be.

De Boix, una «República» originalment concebuda en relleu en pedra i «Moro roig»

Jaume Scals «Nines» de factura i entonació belles.

En procediment ceràmic exposen Teòfil G. de la Rosa una colecció de «la despensa» sus motius ad hoc importants, i Llopis Garrido de «Tipos folklòrics valencians». Així també Josèp Campillo en vint ceràmiques sobre sentències populars molt sugestius.

Una bella arqueta arabiga de Josèp Ambros diu la prestancia d'este artiste per a d'estos treballs.

Una valenciana vitrina ab jòyes de Peris Tamarit, junt ab els nòms de Pòns, Cruz Alcaccer, Caro i Perez Tormo demòstren la inventiva decorativa de la linia.

Perez Gil, es un renaixentiste en los seus reposters.

En Cartells, Gutierrez i Pancho, ab dos de Canet i Raga i un molt expresiu d'Abad completen ab una vidriera naval de los Santos, la interessant Secció.

GRABAT

El magistral Furió i els no menys G. de los Santos i Fabregat, con Climent i Benet protagonisen la Secció ab perfectes òbres de vius contrastes que completen el grabat en marbre de Nebot, un Sorolla d'Ambros i els dibuixos de Gumbau, i Garces delinies segures i tòcs de color pertinents.

J. M.^a Bayarri.



Escultura de Agramut.

L'estat Espanyol convocà este concurs de relleus en fusta i policromats i estofats, sobre l'adramatica de Lope de Vega i als estímuls hi acudiren 22 obres.

Els escultores valencians feren un bon acte de presència per mes que no siga tentador el resultat de haber fet un gasto regular al realisar obligatoriamet, en matèria definitiva, l'obra i donarla a policromar per a, en fi de conters, en la mayoria dels casos, almacenar una obra mes en l'estudi.

El prèmi l'obtingué Pérez Comendador, 15.000 pts. el segon Juli Vicent i el tercer Carmelo Vican, ab 5.000 pts. Ballerter Vilaseca i Alfons Gabino foren valencians, els que alcançaren accesits ab 1.000 pts. Marco Díaz, Virgili, Agramut, Sanchis, Giner Canet, Mora, valencians, portaren sengles òbres que valorà la critica notablement. Marco, obtingué un exit ab la venta particular de l'obra.

El Concurs lopiste
de escultura



Cartell de Renáu

El cartell de fira

Agost i Fira en terme i en ella la nòta anua dels cartells.

L' obligat concurs i en ell i per ell casi sempre l' anècdota protestatària qüasi sempre justificada per les cicateries diverses d' índole d'ivèrsa.

També enguany, i per entre tot estes dos nòtes dels cartellistes Renau i Calandin que nos plau publicar.

Renau es un encertat experimentat en este genre modern de l' art. De vegades el cons-

tructivisme el fa dispèrs en una òbra i atres es disloca en les figures, si be que determinantment.

Es manco l' asovintejament del desencaix o el desdibuix.

En este cartell acas en el cap protagonista que salva el color que en tot triounfa.

Calandin que be comença es un auguri bò. Les difícils campanes desenfocades desplenen.



ANIVERSARI

Agost i temps de recordació de significatius moments de la pintura valenciana. Sorolla, el nostre, que en semblants dien, protagonisaba la playa mediterrania ab la seua figura i el seu art.

Ultra tots els mòdos i mòduls, el monument que le eficiencia estètica li ha dedicat perdurarà i entre nosatros ha de ser fita remuneradora moltes vegades en les que la liniaductriu de la nostra pintura nacional perga la virior que la determina sempre.

La virior esencial supra temporal...

En este aniversari d' este agost del 35 no estavan de mes, encara que breus, estes consideracions.

Els devots del mestre hi acudirem al Cementeri aon resten les seues despulles i cubrirem de flors i de religiosos recòrds la tèrra sagrada.

I es que en esta religió de l' art volem ser els devots romàntics que anem justament abillant la gracia del culte als nostres morts que nos fan viure.

El fill de Sorolla, el caballeros Joaquin presidí en mig de l' estòl commemorador, l' acte piados i expressiu.

INFORMACIÓ

L'escriptor Sr. Manaut Nogués començarà este mes uns articles sus'Lo que supòn Ribalta en la Història de la pintura valenciana», a les pàgines de «El Mercantil».

El concurs de Cartells de la «Mutua Valenciana sobre Accidents del treball» fon un desencant a l'hora de les recompenses. Els cartells de Renau foren injustament poster-gats. ¿Quins artistes formaven jurat? Atres faltes de consideració havien. Cal mes compe-tència.

Bòns encerts els articles del pintor Usabal a «La Voz Valenciana» sobre art, mentres la Exp. de la Universitat. Seria pràctic atendre les consideracions ben meditates del nostre artista.

Es masa la diferencia de tracte entre les Escoles Oficials de Ceràmica de Madrid i Valencia (Manises) a favor de la primera en protecció (milló i mig i 50.000 ptas de pensions) si be que a favor de la segona en tradició i prestigi artístic.

Va a publicarse («Editorial Labor») la gran obra de Gonçalves Martí, respecte a Ceràmica, que a la vegada resulta una obra de art.

I apropòsit havem de dòldres intensament ab este artiste de l'exili de les millors peses ceràmiques valencianes a l'extranger com la del famós plat original unic valencià-arabig que darrerament havem perdut.

El centenar del naiximent del pintor valencià Bernat Ferrandis, el gran costumiste del «Tribunal de les aigues» i fundador de les pensions de pintors de la nostra Diputació, es celebrà el 22 del prop passat mes ab una là-pida al seu carrer i discursos.

En Malaga on fon professor i propugnador de l'Art ha sigut major i millor el recordatori. A mes s'ha editat una magnifica monografia del cèlebre pintor valencià. «Las Provincias» de Valencia li dedicà una plana.

La taula valenciana quatrecentista, magnifica que presidia antigament les deliberacions dels nostres consellers municipals, representant el «Juí final», triomfa esplèndidamente en l'actual Exposició Internacional de Bruselas.

Josèp Meseguer en S. Sebastià, ab bon èxit de crítica i venda este celebrant una exposició de les seues miniatures.

Al nostre escultor Ortells se li ha otorgat el premi en el Concurs per al original de la «Medalla de Madrid» que es obra admirable del artiste vilarrealenc.

Farfan de los Godos en les «Galerías La-yetanes» per a la primavera.

Casimir Escribá en el «Círculo de Bellas Artes» de Madrid, per a Desembre.

Després atra en Barcelona.

Per a Octubre, exposició pòstuma de les òbres de Teodòr Andreu en la Federació Patronal.

En la votació pera la concessió de la «Medalla d'Honor», resulta elegit el pintor Lluís F. Usabal. Mateu, l'escultor obtingué dos vots i un el pintor Tusset.

Les Medalles de «La Voz Valenciana» foren per a l'escultor Navarro, el pintor Mongrell i el dibuixant Garcés.

L'Ajuntament es de lloar adquirirà en 2.000 ptas. un «Bodegó» de Peris Brell i «Pentinant-se» de Tusset.

¿Per qué no un obra d'escultura, Decoratiu Grabat...?



Papel de fumar